

Sesizare de neconstituționalitate asupra Legii pentru modificarea art. 109 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

27 Iulie 2018

Președintele României, domnul Klaus Iohannis, a trimis Curții Constituționale, vineri, 27 iulie a.c., o sesizare de neconstituționalitate asupra Legii pentru modificarea art. 109 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice.

Vă prezentăm textul integral al sesizării:

București, 27 iulie 2018

Domnului VALER DORNEANU

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

În temeiul dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție și ale art. 15 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, formulez următoarea

SESIZARE DE NECONSTITUȚIONALITATE

asupra

Legii pentru modificarea art. 109 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

Legea pentru modificarea art. 109 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice a fost transmisă de Parlament spre promulgare Președintelui României în data de 11 iulie 2018. Prin conținutul normativ această lege cuprinde dispoziții contrare normelor și principiilor constituționale consacrate de art. 1 alin. (5), art. 21 și art. 22 alin. (1), pentru argumentele ce urmează a fi prezentate în continuare.

1. Legea pentru modificarea art. 109 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice încalcă art. 1 alin. (5) din Constituție

a) Alin. (4) al art. 109 din legea dedusă controlului de constituționalitate prevede: „Dispozitivele destinate măsurării vitezei se instalează exclusiv pe autovehicule care prezintă înscrisurile și însemnele distinctive ale poliției rutiere și care sunt poziționate vizibil. Dispozitivele mobile, de tip pistol, destinate măsurării vitezei se utilizează la o distanță maximă de 10 metri de autovehiculele care prezintă înscrisurile și însemnele distinctive ale poliției rutiere. Se interzice utilizarea dispozitivelor de măsurare a vitezei din autovehicule care nu prezintă înscrisurile și însemnele distinctive, de către polițiști care nu poartă uniforme, cu înscrisuri și însemne distinctive”. De asemenea, alin. (6) din același articol al legii criticate dispune obligativitatea presemnalizării dispozitivelor radar utilizate în mod staționar, prin panouri de atenționare, instalate pe sensul de mers la o distanță de 500 – 1000 m în localitate, respectiv de 2.000 – 4.000 m în afara localităților.

Din formularea celor două texte nu se înțelege cu claritate dacă poziționarea vizibilă se referă la autovehicule, la înscrisurile sau la însemnele distinctive ale poliției rutiere. În egală măsură, nu este clar dacă vizibilitatea la care se referă art. 109 alin. (4) trebuie raportată în vreun fel la distanțele de 500 și 1000 de metri în cazul amplasării dispozitivelor radar în localități, respectiv la distanțe între 2000 și 4000 de metri în cazul amplasării dispozitivelor în afara localităților, prevăzute de art. 109 alin. (6) pentru presemnalizarea prezenței dispozitivelor radar instalate pe autovehicule sau pe suportii amenajărilor rutiere ori a utilizării dispozitivelor radar tip pistol. În aceste condiții, fiind susceptibile de mai multe interpretări de natură să genereze impredictibilitate în aplicare, dispozițiile alin. (4) și alin. (6) ale art. 109 din legea dedusă controlului de constituționalitate sunt neclare, ceea ce contravine art. 1 alin. (5) din Constituție.

În plus, considerăm că această soluție legislativă se îndepărtează de la scopul instituirii normei, respectiv acela de a conduce la îmbunătățirea siguranței rutiere. Potrivit art. 2 din O.U.G. nr. 195/2002 „Îndrumarea, supravegherea și controlul respectării normelor de circulație pe drumurile publice se fac de către poliția rutieră din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române, care are obligația să ia măsurile legale în cazul în care constată încălcări ale acestora”. În acest context, apreciem că activitățile poliției rutiere de aplicare a legii privind respectarea vitezei legale de circulație nu trebuie să se rezume la acțiuni vizibile și presemnalizate, în caz contrar aceasta urmând a se afla în imposibilitatea de a-și îndeplini obligațiile și atribuțiile prevăzute de lege.

b) Potrivit alin. (10) al art. 109 din legea criticată, nerespectarea prevederilor alin. (4) și (6) ale art. 109 se sancționează cu nulitatea absolută a procesului verbal de constatare a contravenției și cu sancționarea polițistului în condițiile art. 55 din Legea nr. 360/2002.

Totodată, în conformitate cu dispozițiile alin. (7) al art. 109 al legii, panourile de atenționare cu privire la prezența dispozitivelor radar se asigură și se montează de către administratorul drumului public, la solicitarea poliției rutiere. Așadar, potrivit legii, obligația de asigurare și montare a panourilor de atenționare nu incumbă poliției rutiere, ci administratorului drumului public. Mai mult, potrivit art. 17 din O.G. nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor „Lipsa mențiunilor privind numele, prenumele și calitatea agentului constatator, numele și prenumele contravenientului, iar în cazul persoanei juridice lipsa denumirii și a sediului acesteia, a faptei săvârșite și a datei comiterii acesteia sau a semnăturii agentului constatator atrage nulitatea procesului-verbal. Nulitatea se constată și din oficiu”.

În primul rând, întrucât poliția rutieră are, potrivit legii, numai obligația de a solicita instalarea respectivelor panouri, considerăm că norma de la alin. (10) al art. 109 din legea criticată este lipsită de previzibilitate, întrucât sancționarea polițistului este relaționată de un aspect ce nu are legătură cu atribuțiile sau conduita acestuia.

În al doilea rând, legea este neclară întrucât lasă la latitudinea administratorului drumului public îndeplinirea obligației de a asigura și monta panouri de atenționare, la solicitarea poliției rutiere, fără a prevedea sancțiuni pentru acesta în cazul în care nu-și îndeplinește obligația. Din această perspectivă, considerăm că dispozițiile criticate nu se circumscriu nici scopului legii, astfel cum este definit la alin. (2) al art. 1 din O.U.G. nr. 195/2002, potrivit căruia scopul actului normativ este „asigurarea desfășurării fluente și în siguranță a circulației pe drumurile publice, precum și ocrotirea vieții, integrității corporale și a sănătății persoanelor participante la trafic sau aflate în zona drumului public, protecția drepturilor și intereselor legitime ale persoanelor respective, a proprietății publice și private, cât și a mediului”. Așadar, formularea alin. (7) al art. 109 din legea supusă controlului contravine și din acest punct de vedere, dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Constituție în componenta sa referitoare la previzibilitatea legii.

În al treilea rând, din interpretarea sistematică a prevederilor art. 17 din O.G. nr. 2/2001 și ale alin. (10) al art. 109 din legea criticată rezultă că acesta din urmă adaugă noi cazuri de nulitate a procesului verbal de constatare a contravenției, distinct de cele prevăzute de cadrul general în materie. Or, în condițiile în care respectarea acestor cerințe nu ține doar de conduita agentului constatator, ci depinde chiar de un terț (amplasarea de panouri de semnalizare de către administratorii drumurilor) considerăm că ipoteza normativă de la alin. 10 al art. 109 din legea criticată contravine principiului securității raporturilor juridice prevăzut de art. 1 alin. (5) din Constituție.

În Decizia nr. 30/2016 Curtea a reținut că „potrivit art. 8 alin. (4) teza întâi din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, „textul legislativ trebuie să fie formulat clar, fluent și inteligibil, fără dificultăți sintactice și pasaje obscure sau echivoce”, iar potrivit art. 36 alin. (1) din aceeași lege, „actele normative trebuie redactate într-un limbaj și stil juridic specific normativ, concis, sobru, clar și precis (...)”. Deși normele de tehnică legislativă nu au valoare constituțională (...) prin reglementarea acestora legiuitorul a impus o serie de criterii obligatorii pentru adoptarea oricărui act normativ, a căror respectare este necesară pentru a asigura sistematizarea, unificarea și coordonarea legislației, precum și conținutul și forma juridică adecvate pentru fiecare act normativ. Astfel, respectarea acestor norme concurează la asigurarea unei legislații care respectă principiul securității raporturilor juridice, având claritatea și previzibilitatea necesară”.

c) Potrivit prevederilor alin. (3) al art. 109 din legea criticată: „Constatarea contravențiilor cu privire la faptele care încalcă dispozițiile privind limitele de viteză se face numai cu ajutorul mijloacelor tehnice omologate și verificate metrologic, consemnându-se aceasta în procesul verbal de constatare a contravenției”. Textul astfel modificat constituie un paralelism legislativ, având în vedere că toate cazurile de sancționare a contravențiilor săvârșite prin depășirea limitelor de viteză prevăzute de art. 108 alin. (1) lit. a) pct. 4, lit. b) pct. 2, lit. c) pct. 3, respectiv lit. d) pct. 3 din O.U.G. nr. 195/2002 prevăd că depășirea limitelor de viteză este „constată, potrivit legii, cu mijloace tehnice omologate și verificate metrologic”. Din aceste considerente, dispozițiile alin. (3) al art. 109 din legea criticată încalcă standardele de claritate și predictibilitate a legii ce reprezintă o cerință de rang constituțional.

Alin. (11) al art. 109 din legea supusă controlului prevede posibilitatea achitării de către contravenient a jumătate din minimul amenzii aplicate, în termen de cel mult două zile lucrătoare de la data primirii procesului-verbal. Dispoziția se întemeiază pe prevederile art. 28 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor. Semnalăm însă că acest text a fost recent modificat prin Legea nr. 203/2018 privind măsuri de eficientizare a achitării amenzilor contravenționale, urmând să intre în vigoare la data de 1 ianuarie 2019. Astfel, Legea nr. 203/2018 stabilește posibilitatea achitării, în termen de 15 zile de la data înmânării sau comunicării procesului-verbal, a jumătate din minimul amenzii. Mai mult, art. 25 alin. (1) din această lege prevede că dispozițiile din actele normative în vigoare care stabilesc achitarea a jumătate din minimul amenzii contravenționale, într-un termen mai mic decât cel prevăzut la art. 28 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, se abrogă. Drept urmare, considerăm că prevederile alin. (11) al art. 109 din legea criticată, referitoare la posibilitatea achitării a jumătate din minimul amenzii încalcă dispozițiile art. 1 alin. (5) în componenta sa referitoare la standardele de claritate și predictibilitate a legii.

Alin. (14) al art. 109 din legea supusă controlului prevede că amenzile privind circulația pe drumurile publice se fac venit integral la bugetele locale. Or, potrivit art. 4 din Legea nr. 203/2018, „sumele reprezentând amenzile contravenționale încasate în condițiile prezentei legi se fac venit la bugetul local al unității/subdiviziunii administrativ-teritoriale în care domiciliază contravenientul”. Așadar, legea nu este clară cu privire la destinația sumelor încasate din

amenziile privind circulația pe drumurile publice, neindicând dacă este vorba despre bugetul local al unității/subdiviziunii administrativ-teritoriale în care domiciliază contravenientul ori despre cel al unității/subdiviziunii administrativ-teritoriale în care a fost aplicată sancțiunea contravențională. Drept urmare, și sub acest aspect prevederile alin. (14) al art. 109 din legea criticată încalcă normele de art. 1 alin. (5) din Constituție.

Așadar, prin dispozițiile nou introduse la alin. (3), la alin. (11) și la alin. (14) ale art. 109 se creează o serie de paralelisme legislative. Referitor la acest aspect, art. 16 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, menționează următoarele: „(1) În procesul de legiferare este interzisă instituirea aceluiași reglementări în mai multe articole sau alineate din același act normativ ori în două sau mai multe acte normative. Pentru sublinierea unor conexiuni legislative se utilizează norma de trimitere (...)”.

Respectarea standardelor de claritate și predictibilitate a legii reprezintă o cerință de rang constituțional. Astfel, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că autoritatea legiuitoare, Parlamentul sau Guvernul, după caz, are obligația de a edicta norme care să respecte trăsăturile referitoare la claritate, precizie, previzibilitate și predictibilitate (Decizia nr. 903/2010, Decizia nr. 743/2011, Decizia nr. 1/2014 și Decizia nr. 562/2017). Totodată, instanța de control constituțional a constatat că, deși normele de tehnică legislativă nu au valoare constituțională, prin reglementarea acestora legiuitorul a impus o serie de criterii obligatorii pentru adoptarea oricărui act normativ, a căror respectare este necesară pentru a asigura sistematizarea, unificarea și coordonarea legislației, precum și conținutul și forma juridică adecvate pentru fiecare act normativ. Astfel, respectarea acestor norme concurează la asigurarea unei legislații care respectă principiul securității raporturilor juridice, având claritatea și previzibilitatea necesare (Decizia nr. 26/2012 și Decizia nr. 445/2014). În mod concret, prin Decizia nr. 1/2014, Curtea Constituțională a sancționat paralelismul legislativ, constatând încălcarea art. 1 alin. (5) din Constituție (paragrafele 111 și 113).

Or, art. 16 din Legea nr. 24/2000 menționează că în procesul de legiferare este interzisă instituirea aceluiași reglementări în mai multe articole sau alineate din același act normativ ori în două sau mai multe acte normative. Paralelismele legislative identificate contravin art. 1 alin. (5) din Constituție, prin viciile de tehnică legislativă, procesul de interpretare și aplicare a dispozițiilor mai sus menționate din legea criticată față de dispoziții contradictorii din alte acte normative sau din chiar cuprinsul O.U.G. nr. 195/2002 fiind în mod rezonabil afectat de confuzii și neclarități.

În consecință, modificările și completări aduse O.U.G. nr. 195/2002 încalcă dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție, deoarece nu respectă principiul supremației legilor și nici principiul securității raporturilor juridice, în componenta sa referitoare la accesibilitatea, calitatea, claritatea și previzibilitatea legii, așa cum a fost consacrat de Curtea Constituțională în jurisprudența sa.

2. Legea pentru modificarea art. 109 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice încalcă art. 1 alin. (5) coroborate cu cele ale art. 21 din Constituție

Potrivit alin. (13) al art. 109 din legea criticată, „În cazul prevăzut la alin. (12), agentul constator eliberează contravenientului chitanța reprezentând contravaloarea amenzii, în care se menționează data, numele și prenumele contravenientului, fapta săvârșită, actul normativ care stabilește și sancționează contravenția, numele, prenumele și semnătura agentului constator, nemaifiind necesară încheierea procesului-verbal de constatare a contravenției dacă nu se dispune și o sancțiune contravențională complementară”.

Cadrul general în materia sancționării contravențiilor reglementat de O.G. nr. 2/2001 menționează: „Art. 15. - (1) Contravenția se constată printr-un proces-verbal încheiat de persoanele anume prevăzute în actul normativ care stabilește și sancționează contravenția, denumite în mod generic agenți constatori”. De asemenea, potrivit art. 16 din același act normativ, procesul verbal de constatare a contravenției „va cuprinde în mod obligatoriu: data și locul unde este încheiat; numele, prenumele, calitatea și instituția din care face parte agentul constator; datele personale din actul de identitate, inclusiv codul numeric personal, ocupația și locul de muncă ale contravenientului; descrierea faptei contravenționale cu indicarea datei, orei și locului în care a fost săvârșită, precum și arătarea tuturor împrejurărilor ce pot servi la aprecierea gravității faptei și la evaluarea eventualelor pagube pricinuite; indicarea actului normativ prin care se stabilește și se sancționează contravenția; indicarea societății de asigurări, în situația în care fapta a avut ca urmare producerea unui accident de circulație; posibilitatea achitării în termen de 48 de ore a jumătate din minimul amenzii prevăzute de actul normativ, dacă acesta prevede o asemenea posibilitate; termenul de exercitare a căii de atac și organul la care se depune plângerea”.

Așadar, chiar în situația aplicării doar a sancțiunii principale a amenzii, este necesară încheierea unui act de constatare a contravenției, act procedural contravențional, împotriva căruia să poată fi exercitate căile de atac prevăzute de lege. Mai mult, chitanța prevăzută de art. 109 alin. (13) din legea criticată reprezintă dovada efectuării unei plăți, însă în această situație, actul în baza căruia se efectuează respectiva plată lipsește. O atare reglementare vine în contradicție și cu dispozițiile art. 31 alin. (1) din O.G. nr. 2/2001, potrivit căroră: „Împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției și de aplicare a sancțiunii se poate face plângere în termen de 15 zile de la data înmânării sau comunicării acestuia”, aspect ce contravine art. 1 alin. (5) din Constituție.

În plus, elementele obligatorii pe care chitanța trebuie să le conțină nu corespund cu cele ale procesului verbal, așa cum acestea sunt reglementate de art. 16 alin. (1) din O.G. nr. 2/2001, iar natura juridică a chitanței nu poate fi una de act de constatare a contravenției. Din dispozițiile art. 109 alin. (13) din legea criticată rezultă că prin achitarea amenzii contravenționale, pe loc, agentului constator, persoana sancționată renunță la exercitarea căilor de atac prevăzute de lege. Or, prin lipsirea contravenientului de posibilitatea de a solicita unei instanței de judecată

constatarea nelegalității respectivului act, o atare reglementare aduce atingere chiar dreptului fundamental al liberului acces la justiție prevăzut de art. 21 din Constituție.

3. Legea pentru modificarea art. 109 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice încalcă art. 22 alin. (1) din Constituție

Prevederea introdusă de alin. (4) al art. 109 din legea criticată este contrară și art. 22 alin. (1) din Legea fundamentală care ocrotește dreptul la viață, precum și dreptul la integritate fizică și psihică.

În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a arătat că, spre exemplu, incriminarea conducerii pe drumurile publice a unui autovehicul de către o persoană care are o anumită îmbibație alcoolică în sânge „nu reprezintă o încălcare a prevederilor art. 22 din Constituție, referitoare la dreptul la viață și la integritate fizică și psihică, ci, dimpotrivă, au ca finalitate tocmai apărarea acestor drepturi, puse în pericol prin conducerea pe drumurile publice a unui autovehicul de către o persoană aflată în stare de ebrietate” (Decizia nr. 20/2001).

În Decizia nr. 1135/2007, Curtea Constituțională a statuat că „reglementarea unor sancțiuni contravenționale pentru încălcarea acestor reguli este deplin justificată, din perspectiva interesului general ocrotit, iar aceste texte de lege nu restrâng drepturi constituționale, ci prevăd, în deplin acord cu principiile care fundamentează statul de drept, sancționarea unor fapte de încălcare a legii care pun în pericol siguranța circulației rutiere, în scopul prevăzut încă din primul articol al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002, respectiv asigurarea desfășurării fluente și în siguranță a circulației pe drumurile publice, precum și ocrotirea vieții, integrității corporale și a sănătății persoanelor participante la trafic sau aflate în zona drumului public, protecția drepturilor și intereselor legitime ale persoanelor respective, a proprietății publice și private, cât și a mediului. Așa fiind, reglementarea unor sancțiuni contravenționale pentru încălcarea acestor reguli este deplin justificată, din perspectiva interesului general ocrotit”.

Așadar, constatarea și sancționarea unor contravenții pentru depășirea limitelor de viteză privind circulația pe drumurile publice reprezintă, mai presus de toate, expresia protejării unui interes general, a siguranței circulației rutiere și a dreptului fundamental la viață și la integritate fizică, prevăzut de art. 21 alin. (1) din Constituție. Modificările aduse art. 109 din O.U.G. nr. 195/2002 referitoare la introducerea unor panouri de presemnalizare în absența cărora procesul verbal de constatare a contravenției este lovit de nulitate absolută aduc atingere tocmai posibilității poliției rutiere de a proteja acest interes general, conducând, în mod inevitabil la o practică de respectare a dispozițiilor legale privind limitele de viteză doar în zonele semnalizate ca atare. În afara zonelor semnalizate potrivit art. 109 alin. (4), organele abilitate ale statului sunt lipsite de posibilitatea de a proteja acest interes general, al asigurării siguranței pe drumurile publice, fiind lipsite practic de prerogativa sancționării încălcărilor legii.

În plus, posibilitatea asigurării respectării dispozițiilor legale de către poliția rutieră este limitată doar la zonele semnalizate ca atare, limitându-se efectiv competența acestor organe abilitate. O atare reglementare nu numai că aduce atingere art. 1 alin. (5) referitor la principiul respectării obligatorii a legilor și la securitatea raporturilor juridice, dar afectează chiar protejarea dreptului la viață și la integritate fizică prevăzut de art. 22 alin. (1) din Constituție.

4. Legea pentru modificarea art. 109 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice încalcă prevederile art. 1 alin. (5) coroborate cu cele ale art. 22 alin. (1) din Constituție

Legea supusă controlului de constituționalitate nu conține dispoziții referitoare la intrarea sa în vigoare la o dată ulterioară publicării sale, astfel încât devin incidente dispozițiile tezei I a art. 78 din Constituție, potrivit căruia „Legea se publică în Monitorul Oficial al României și intră în vigoare la 3 zile de la data publicării”. Prin urmare, legea va intra în vigoare la 3 zile de la data publicării sale în Monitorul Oficial al României, Partea I, astfel că respectarea prevederilor de la alin. (6) al art. 109 devine imposibilă într-un interval de timp atât de scurt. Așadar, orice acțiune de combatere a vitezei excesive, întreprinsă de poliția rutieră de la momentul intrării în vigoare a legii și până la montarea, de către administratorul drumului public a panourilor de atenționare cu privire la existența radarelor, va fi lovită de nulitate. Mai mult, potrivit alin. (10) al aceluiași articol, polițiștii care vor încerca să își exercite atribuțiile în aceste condiții vor fi pasibili de sancțiuni în condițiile art. 55 din Legea nr. 360/2002 privind statutul polițistului.

Ca o consecință, conducătorii auto ar putea înțelege că pe segmentele de drum fără panouri de avertisment pot depăși viteza legală fără a fi sancționați. Drept urmare, aplicarea legislației rutiere în ceea ce privește viteza de circulație pe drumurile publice va fi lipsită de componenta sancțiunii și se va îndepărta de la scopul ei, anume acela de a proteja viața și integritatea corporală a tuturor participanților la trafic.

Din această perspectivă, inexistența unor dispoziții tranzitorii care să asigure efectivitatea aplicării noilor dispoziții din legea criticată în condiții de deplină siguranță, încalcă art. 22 alin. (1) din Constituție, potrivit căruia, „dreptul la viață, precum și dreptul la integritate fizică și psihică ale persoanei sunt garantate”, întrucât în termenul de 3 zile de la data publicării legii în Monitorul Oficial și până la intrarea ei în vigoare este imposibilă amplasarea de panouri de semnalizare a radarelor pe toate drumurile publice din România, pentru ca poliția rutieră să își poată îndeplini în mod corespunzător rolul de a proteja un interes general, cel de asigurare a siguranței circulației pe drumurile publice.

Față de cele arătate, considerăm că lipsa unui termen rezonabil de intrare în vigoare a legii încalcă și prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție, în componenta sa referitoare la

previzibilitatea legii. Astfel, potrivit art. 54 alin. (2) din Legea nr. 24/2000, dispozițiile tranzitorii trebuie să asigure, pe o perioadă determinată, corelarea celor două reglementări, astfel încât punerea în aplicare a noului act normativ să decurgă firesc și să evite retroactivitatea acestuia sau conflictul între norme succesive.

În considerarea argumentelor expuse, vă solicit să admiteți sesizarea de neconstituționalitate și să constatați că prevederile Legii pentru modificarea art. 109 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice sunt neconstituționale.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

KLAUS - WERNER IOHANNIS